

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.
z udziałem zainteresowanych B. D., T. P. A. T., B. D. Spółka Jawna we W.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 lipca 2011 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 sierpnia 2010 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od strony pozwanej na
rzecz wnioskodawcy kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2010 r., Sąd Apelacyjny, uchylił, na skutek apelacji wnioskodawcy A. T., zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. z dnia 3 września 2009 r., oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 31 grudnia 2007 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W., znosząc postępowanie sądowe w całości, w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W., o ubezpieczenie społeczne, przy udziale zainteresowanych: B. D., „T. P.” A. T., B. D. Spółka Jawna we W.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik organu rentowego zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 115 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa jednolity tekst; Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U. Nr 94, poz. 1037) oraz w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 169, poz. 1387) w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst; Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) i art. 22 § 2 k.s.h. poprzez dokonanie przez Sąd drugiej instancji błędnej ich wykładni i niewłaściwego zastosowania, i przyjęcie, „że decyzja organu rentowego z dnia 31 grudnia 2007 r. stwierdzająca odpowiedzialność Pana A. T., jako współnika spółki „T. P.” A. T., B. D. s.j., a po zmianie nazwy „T. P.” A. T., P. M. s.j., za zaległości spółki i współników z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne została wydana z naruszeniem zasad odpowiedzialności określonych w w/w przepisach”, oraz przepisów postępowania - art. 386 § 6 k.p.c. art. 231 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., art. 477^{14a} k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono wskazując, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z ustaleniem „czy wyrok Sądu drugiej instancji wydany na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. uchylający decyzję w przedmiocie odpowiedzialności współnika za zaległości spółki jawnej w związku z faktem, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych ze względu na dyspozycję art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej nie ma możliwości prawnych wydania nowej decyzji w przedmiotowej sprawie, jest wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie i czy w związku z tym stosownie do art. 398¹ § 1 k.p.c. od takiego wyroku przysługuje stronie skarga kasacyjna”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego, wnioskodawca wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. z powodu jej niedopuszczalności, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wobec braku przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej, wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna organu rentowego dotyczyła orzeczenia Sądu Apelacyjnego z dnia 25 sierpnia 2010 r., uchylającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzją organu rentowego z dnia 31 grudnia 2007 r. i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W. i – jako niedopuszczalna - podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Treść art. 398¹ § 1 k.p.c. nie pozostawia wątpliwości, że skarga kasacyjna nie przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji, którym uchylono zaskarżony wyrok i przekazano sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ponieważ taki wyrok nie kończy postępowania w sprawie. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1999 r., II UZ 85/99, (OSNAPiUS 1999, nr 22, poz. 1, wkładka) - od orzeczenia sądu drugiej instancji, uchylającego zaskarżone orzeczenie sądu pierwszej instancji oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, skarga kasacyjna nie przysługuje. Wydane przez Sąd Apelacyjny orzeczenie uchylające wyrok sądu pierwszej instancji oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu (art. 477^{14a} k.p.c.), nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Analogiczny pogląd był ugruntowany w judykaturze Sądu Najwyższego pod rządem art. 424 § 2 dawnego k.p.c. (por. np. orzeczenia: z dnia 17 września 1936 r. C.II.835/36, „Przegląd Sądowy” 1937, nr 1, poz. 14, z dnia 20 listopada 1936 r. C. 1.2154/36, Zb. Urz. 1937, poz. 437, z dnia 31 maja 1937 r. O.II. 53/37, OSP 1938, nr 5-6, poz. 227, z dnia 13 maja 1948 r. Po.C. 226/48, „Przegląd Notarialny” 1949,

nr 4, poz. 312). Był również akceptowany pod rządem art. 392 k.p.c., uchylonego z dniem 6 lutego 2005 r. ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), - por. np. orzeczenia: z dnia 18 grudnia 1996 r. I CKN 28/96, OSNC 1997, z. 4, poz. 44 oraz z dnia 18 grudnia 1997 r. II UKN 422/97, OSNAP 1998, z. 22, poz. 669.

Z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną.

Orzeczenie o kosztach oparto o odpowiednio stosowany art. 98 § 1 k.p.c., przyjmując za podstawę ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika wnioskodawcy stawki minimalne określone w § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), uzależniającego tę wysokość od wartości przedmiotu sprawy, przyjmując za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r., I UZP 1/09, (OSNP 2011 nr 5-6, poz. 86), że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczącej przeniesienia na członków zarządu spółki zobowiązań spółki za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym jest ustalone na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., a nie w oparciu o § 11 ust. 2 tego rozporządzenia.